

— Мила моя, ти никога не си ходила въ Букурещъ; ти може би си го видѣла въ Майнцъ или въ Дюселдорфъ!

— Отвържи се, мой милий Левъ съ червената грива. Завързалъ се съ Майнцъ, а сега се мъчни съ намъ какъвъ си Дорфъ. Азъ съмъ била въ Букурещъ и живѣяхъ тамъ по-добръ отъ колкото тукъ.

Левъ се зачерви, тайната ущица жена си и измърмори прѣвъ азби:

— Проклѣтата Рифка, търкаляла се на всекъждѣ!

Тя съ усмивка му забоди една топка до самата главичка,

— Проклѣтий Ицекъ! И ти си колешъ като меня. Ето азъ сега ще разкажа.

— Макаръ и да го много заболѣ отъ убежданието съ иглата, но Левъ съ амберия запушва устата на своята другарка.

— Пийши душице, за здравнето на мойтъ пачалникъ Макъ-Махона, или за твойтъ роднина Ещераза.

Доктора промука хмъ, хмъ, искашли се. и Каракачанина съ грасиѣта исчезна въ тълпата, както привидението, когато запѣе пѣгела. Напраздно Рифка го търси съ очитѣ да го наѣри между гоститѣ: загина, исчезна.

Писнаха и засвирияха бългаскитѣ гайди. Тѣ навѣрно сж били любимий инструментъ на Орфея, съ който той е укротявалъ звѣроветѣ, защото щомъ се чуе гайда гдѣто и да е и въ всекое врѣме, Българитѣ и биковеѣ тутакси захващатъ да играятъ и се залавятъ на хоро. Момитѣ и кравитѣ, надлъжъ и наширъ по цѣлий свѣтъ, щомъ се разнесжтъ нейпитѣ звукове, сж готови да играятъ хоро, докжтъ я свирятъ. На свадбата свирияха отъ всячко сърдце, и хорото слѣдваше слѣдъ хорото.

Докжтъ въ Нсво-Село пируваха у Петра Катърджията на свадбата цѣлий Сливенъ и цѣлото Нейково, разливаше се вчно, хрустяха между прѣститѣ раскъсванитѣ по софритѣ печени агнета и се ѣдяха цѣли гори сиряни и сладки баницы, непалячъ задъ предѣстието до вадата, въ гѣсталака, около воденичната сграда сидяха и бесѣдуваха петима мъжѣ. Тримата отъ тѣхъ бѣхъ Кара-